

zaplatilo, domáhala se žalobkyně vrácení hudebních nástrojů. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Při právním posouzení věci jest především směrodatným obsah kupních smluv ze dne 12. května 1921 a 21. června 1922, týkajících se sporného klavíru a harmonia. Strany se dohodly, že tyto předměty zůstanou žalobcovým vlastnictvím až do úplného zaplacení kupní ceny, že klavír a harmonium do té doby dlužno považovati za věci kupiteli pouze svěřené a že prodávatel jest oprávněn, žádati na kupiteli vrácení svého vlastnictví, kdyby tento nedostál svým povinnostem, přesně vyřčeným v kupních smlouvách. Názor dovolatelky, že žalobce pozbyl svého vlastnictví již podáním žalob o placení a že žalované družstvo stalo se vlastníkem zakoupených hudebních nástrojů, ačkoliv nezaplatilo celé kupní ceny, odporuje přímo obsahu kupních smluv, dle nichž výhrada žalobcova vlastnictví v podstatě jest jen zajištěním kupní ceny. Žalobce nepozbyl tedy vlastnictví, když uplatňoval jako prodávatel oněmi žalobami svůj primární nárok na zaplacení kupní ceny za zřejmého předpokladu, že tímto způsobem bude uspokojen. Byl-li žalobce dle kupních smluv oprávněn, žádati zaplacení kupní ceny, byl také oprávněn, domáhati se tohoto zaplacení žalobou. Dle §u 863 obč. zák. jest v tomto případě vzhledem na obsah kupních smluv přípustným pouze závěr, že žalobce jen toho času nechtěl uplatnit své vlastnické právo a to za předpokladu, že jeho soudní zakročení bude úspěšným. Neprávem pokazuje dovolatelka na ustanovení §u 906 obč. zák., jelikož dle jasného doslovu kupních smluv měl žalobce pozbyti své vlastnictví pouze úplným zaplacením kupní ceny, nikoliv bezvýslednými žalobami. Žalované družstvo v tomto případě nemůže namítati, že žalobcovo vlastnictví zaniklo a že vzniklo kupitelovo vlastnictví, jelikož odkládací podmínka, již tento vznik dle smlouvy jest vázán, t. j. úplné zaplacení kupní ceny, dosud nenastala. (Viz plenisimární usnesení bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 23. května 1916, pres. 176/16, kniha judikátů čís. 246.) Žalobce neuplatňuje nyní dvou nároků, nýbrž pouze jeden, t. j. své vlastnictví, které si ve smlouvách vyhradil a které jest podkladem nynější žaloby.

Čís. 5017.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

Družka nájemcova není příslušníkem jeho rodiny ve smyslu §u 6 (2) zákona.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, Rv I 705/25.)

V žalobcově domě měl najatý byt Jan C. Ten se vystěhoval a v bytě zůstala žalovaná, jež sdílela dosud s Janem C-em společnou domácnost. Žalobu o vyklizení bytu procesní soud první stolice zamítl, máje za to, že se na žalovanou vztahuje předpis §u 6 (2) zákona na

ochranu nájemců. Odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatelčino mínění, že se sporné věci nedostalo v odvolacím rozsudku výkladem předpisu §u 6 (2) zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. správného právního posouzení, a že je z té příčiny opodstatněn dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., dovolací soud nemůže sdíleti. Byť i neměl zákon, mluvě v onom předpisu o »rodině«, na myslí rodinu po rozumu §u 40 obč. zák., totiž rodinu jako kmenové rodiče se všemi jejich potomky, tedy jako kmen (§ 42 obč. zák. — parentelu, stirps) — vždyť zákon vyrozumívá rodinou nejenom manželské (§§ 44, 161 obč. zák.), nýbrž i nemanželské příbuzenství (§§ 40, 65, 165—171, 754, 756, 763 obč. zák.), přece jen jest zřejmo, že mluví-li shora citovaný předpis o sdílení společné domácnosti s rodinou a o příslušnících rodiny, a klade-li za předpoklad jeho použití »opuštění« společné domácnosti, — účtovatí chce s hlediska sociální ochrany s bolestmi dnešní doby, kdy opuštění rodiny jejím živitelem není nelslýchaným zjevem, a že předpisem tím chce zákon poskytnouti ochrany opuštěným příslušníkům jeho rodiny, kterým jeho odchod nemá býti dvojnásobně ztrpčen také ještě bezpřístřešností. Je tedy v předpisu tom míněna pouze rodina, ku které má ji opustivší zákonitou povinnost vyživovací, kterážto povinnost zahrnuje v sobě podle §u 672 obč. zák. také opatření bytu. Takového poměru se ovšem žalovaná nemůže dovolávati, byť i naznačovala v dovolání, že je družkou Jana C-a, třebas tvrdila, že družka jest ve mnohém směru postavena na roveň zákonité manželce a že poměr družky jest nápodoben rodinnému poměru, neboť dovolatelka, stavší se C-ovou družkou, nestala se tím ještě členem jeho rodiny, a proto jednak nelze, jednak ani není zapotřebí obíratí se odpůrci dovolatelčinými tvrzenou, ale odvolacím soudem nezjištěnou, byť svědkem Janem C-ou potvrzenou okolností, že Jan C. je ženat a že, opustiv dovolatelku, navrátil se ku své manželce.

Čís. 5018.

Pro odvolání městského úřadu sociální péče jako poručníka z povolání nemohou přijíti v úvahu § 259 obč. zák. a § 29 I. novely k obč. zák., nýbrž rozhoduje tu jedině zájem poručenice.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, R II 110/25.)

Návrhu nemanželské matky, by dosavadní poručník její dcery, městský úřad sociální péče v B., byl odvolán a by poručenství bylo přeneseno na žadatelku, soud prvního stupně vyhověl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Soud rekursní sdílí názor prvního soudce, že v případě §u 259 obč. zák. a §u 29 cís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 276 ř. zák. přísluší matce zákonitý nárok na poručenství; to vysvětluje z §u 198 obč. zák. Ustanovení matky za poručníci